

anledning af personskade og for fordringer vedrørende miljøskade i øvrigt.

Reglen i forældelsesloven indebærer, at begyndelsestidspunktet ved skader, der skyldes enkeltstående begivenheder, er datoen for den skadevoldende hændelse.

Arbejdsgruppen finder, at datoen for den skadevoldende hændelse må antages at svare til tidspunktet for den nukleare ulykke.

Arbejdsgruppen har på den baggrund foreslået, at bestemmelserne i atomskadeerstatningsloven om et særligt begyndelsestidspunkt for forældelsesfristerne ophæves, således at de generelle bestemmelser i forældelsesloven finder anvendelse. For så vidt angår anden skade end personskade, hvor der i medfør af lovforslagets § 1, nr. 16, skal gælde en 10-årig forældelsesfrist, følger begyndelsestidspunktet af den foreslåede bestemmelse.

Der henvises til rapporten s. 58 og 60.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 16 og nr. 26, og bemærkningerne hertil.

4.5. Bestemmelser vedrørende sagsanlæg

I medfør af artikel 13, litra g, nr. i, i ændringsprotokollen til Pariskonventionen forpligtes deltagerstaterne til at sikre, at enhver deltagerstat kan anlægge erstatningssag på skadelidtes vegne, hvis vedkommende er statsborger eller har bopæl eller ophold i den pågældende stat og har givet samtykke.

Arbejdsgruppen har overvejet, hvorvidt der bør indføres en lovregel om staters adgang til at optræde som mandatar for skadelidte, eller om en stat i givet fald vil kunne optræde som mandatar på ulovbestemt grundlag.

Spørgsmålet er, om en deltagerstat kan siges at have en retlig interesse i udfaldet af skadelidtes sag og dermed efter dansk ret kan optræde som mandatar for borgerne i det pågældende land.

Den stat, som i givet fald vil anlægge sagen, vil være hjemmehørende i en stat, som også har tiltrådt Pariskonventionen og måske også Tillægskonventionen. De kontraherende stater må antages at have interesse i, at f.eks. Danmark handler i overensstemmelse med konventionen f.eks. ved opgørelse af erstatning til skadelidte.

Arbejdsgruppen finder ikke, at de ulovbestemte regler om mandatarer i alle tilfælde med sikkerhed vil være i overensstemmelse med ændringsprotokollen til

Pariskonventionen. Dette skyldes bl.a. den sparsomme retspraksis vedrørende adgangen til at optræde som mandatar, hvor det almindeligvis har været foreninger og organisationer, der har optrådt som mandatarer for deres medlemmer.

Arbejdsgruppen foreslår derfor, at der indsættes en bestemmelse i atomskadeerstatningsloven om repræsentation på vegne af skadelidte mv.

Der henvises til rapporten, s. 61-63.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 29, og bemærkningerne hertil.

4.6. Værneting og lovvalg

Reglerne om det internationale værneting for skadelidtes erstatningskrav ændres ikke i ændringsprotokollerne. Det præciseres dog, at en kontraherende stat også er rette værneting, hvis en nuklear ulykke sker inden for statens »eksklusive økonomiske zone«, jf. ændringsprotokollen til Pariskonventionen artikel 13, litra b.

Af artikel 13, litra h, i ændringsprotokollen til Pariskonventionen fremgår, at kun én national domstol skal have kompetence til at påkende sager i forbindelse med en given nuklear ulykke, idet kriterierne for udvælgelsen af denne domstol fastlægges i den pågældende stats nationale lov.

Efter ændringsprotokollen til Pariskonventionen artikel 7, litra j, forpligtes de kontraherende stater til at sikre, at skadelidte kan gøre retten til erstatning gældende uden at skulle anlægge flere forskellige søgsmål under hensyn til, hvem der skal betale. Førstnævnte forpligtelse påhviler allerede i dag de kontraherende stater efter Tillægskonventionens artikel 9, litra b. Bestemmelserne skal ses i lyset af, at der kan være flere forskellige kilder til at få dækket det for skadelidte relevante erstatningsbeløb, da kravet eventuelt både kan være dækket af anlægsindehaverens forsikring, af anden økonomisk sikkerhed og på grundlag af statsmidler.

Derudover præciseres det i ændringsprotokollen til Pariskonventionens artikel 14, litra b, at der ved national lov forstås den materielle lovgivning, som gælder i det land, hvor den kompetente domstol er beliggende, men ikke dette lands lovvalgsregler. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med Pariskonventionens artikel 14, litra c, hvorefter national lov skal finde anvendelse uden forskelsbehandling begrundet i statsborgerskab, bopæl og opholdssted. Det fremgår af be-